

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 maja 2024 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **K. K.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 15 listopada 2023 r. sygn. akt II Ka 303/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 22 grudnia 2022 r, sygn. akt II K 487/21,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 22 grudnia 2022 r. (sygn. akt II K 487/21) K. K. został uznany za winnego popełnienia czynu z punktu I aktu oskarżenia, kwalifikowanego z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, i skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 42 § 3 kk, został na niego nałożony dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Dodatkowo, sąd zobowiązał go do zapłaty kwoty 15 000 złotych na rzecz B. P. tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, zgodnie z art. 46 § 1 kk. Oskarżony został również uznany za winnego popełnienia czynu z punktu II aktu oskarżenia, kwalifikowanego z art. 178a § 1 kk, i skazany na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 2 kk, nałożono na niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Ponadto, został zobowiązany do zapłaty kwoty 5 000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, zgodnie z art. 43a § 2 kk. Orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zostały połączone i wymierzono mu karę łączną 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk. Orzeczone wobec oskarżonego środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zostały połączone i nałożono na niego łączny dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zgodnie z art. 90 § 2 kk. Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od dnia 16 czerwca 2021 r. godz. 21:20 do dnia 17 czerwca 2021 r. godz. 17:50, przyjmując, że 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się 1 dniowi kary pozbawienia wolności, zgodnie z art. 63 § 1 kk.

Wyrok ten został następnie utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 15 listopada 2023 r. (sygn. akt II Ka 303/23).

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

„1. Rażąco naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu kontroli odwoławczej w sposób sprzeczny z wymogami przywołanych przepisów poprzez świadome nierozważenie i nieodniesienie się do podniesionego w złożonej przez obrońcę skazanego K. K. apelacji zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art. 178 § 1 kk poprzez dokonanie jego błędnej wykładni i wadliwej subsumpcji stanu faktycznego sprawy, w sytuacji gdy właściwa ocena zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego i idąca za tym analiza prawnokarna zachowania skazanego prowadzi do jednoznacznego wniosku, że K. K. nie

wyczerpał znamion strony podmiotowej i przedmiotowej wskazanego czynu zabronionego, w sytuacji gdy po krótkiej chwili od oddalenia się z miejsca zdarzenia zadzwonił on na numer alarmowy i poinformował o zaistnieniu zdarzenia, po czym udał się na miejsce i oddał się do dyspozycji znajdujących się na miejscu funkcjonariuszy Policji przez co nie można uznać, iż umyślnie zmierzał on do uniknięcia odpowiedzialności karnej za zachowanie, które wyczerpywało znamiona czynu z art. 177 § 2 kk, w sytuacji gdy zarzut taki został wskazany w pkt. I apelacji, a podniesione w nim oraz w uzasadnieniu apelacji okoliczności mogły doprowadzić Sąd do jego zmiany, co najmniej w zakresie wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności;

2. Rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu kontroli odwoławczej w sposób sprzeczny z wymogami przywołanych przepisów poprzez nierzetelne rozważenie i odniesienie się do podniesionych w złożonej przez obrońcę skazanego K. K. apelacji zarzutów obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. w zakresie przeprowadzenia dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, co tyczy się pominięcia szeregu okoliczności obszernie wskazanych w treści apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 22 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 487/21, ze szczególnym uwzględnieniem wyjaśnień K. K. , zeznań świadków w osobach: B. P. , P. P. oraz J. P. , przeprowadzonych oględzin quada, którym poruszał się pokrzywdzony, jak również opinii biegłego M.K. oraz wydanej przez niego opinii uzupełniającej, uzasadniających przyjęcie, że skazany nie miał faktycznej możliwości uniknięcia zderzenia z pojazdem pokrzywdzonego.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach w całości.

Prokurator oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wnieśli o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem do uchylenia prawomocnego orzeczenia nie wystarczy

jakiegokolwiek naruszenie prawa. Owo naruszenie musi mieć charakter kwalifikowany i rażący. Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, kwalifikacja ta może być spełniona jedynie wówczas, gdy zarzucone naruszenie zbliżone jest swoją wagą do bezwzględnych przyczyn odwoławczych (tak chociażby w postanowieniu z dnia 20 lutego 2018 r., V KK 393/17: „O rażącym naruszeniu prawa można mówić tylko w odniesieniu do jego bardzo poważnego naruszenia, zbliżonego w swojej randze do bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Kasacja, zwłaszcza z uwagi na konieczność jej sporządzenia przez podmiot profesjonalny, nie może sprowadzać się jedynie do wykazania niezadowolenia z prawomocnego rozstrzygnięcia sądu, ale musi wskazać konkretnie wady orzeczenia, których charakter jest tak dalece widoczny, że pomimo prawomocności tegoż rozstrzygnięcia musi ono zostać wzruszone.”).

Lektura kasacji, a zwłaszcza jej uzasadnienia, nie pozwala na odnalezienie w niej rzeczowych argumentów świadczących o rażących błędach Sądu II instancji, mających dodatkowo istotny wpływ na finalny kształt prawomocnego wyroku. Sąd odwoławczy w zakresie analizy wypełnienia przesłanek z art. 178 § 1 k.k. precyzyjnie zrekonstruował przebieg zdarzenia, wyraźnie wskazując, że oskarżony był świadomy wypadku i celowo oddalił się z miejsca zdarzenia, udając się do domu, mimo że spożywał alkohol po godz. 17:30, a ostatnie piwo wypił po 19:00. Zeznania świadka potwierdzają, że samochód oskarżonego szybko odjechał z miejsca wypadku. Już sama scena zdarzenia powinna była skłonić go do zatrzymania się i poczekania na służby ratunkowe, zwłaszcza że w wypadku brał udział quad, który jest mniejszy i lżejszy niż jego pojazd. Zamiast tego, oskarżony przejechał ponad 4 kilometry do swojego domu. Sąd podkreślił, że nie ma żadnych szczególnych ani nadzwyczajnych okoliczności, które usprawiedliwiałyby takie zachowanie i brak pozostania na miejscu zdarzenia. Obowiązkiem oskarżonego było pozostanie na miejscu, a fakt jego późniejszego powrotu nie zmienia kwalifikacji czynu. Skarżący w kasacji nie przedstawił argumentów świadczących o rażąco błędnej ocenie, czy to prawa materialnego, czy to realiów faktycznych sprawy przez sąd odwoławczy.

Zarzut nr 2 nie został w ogóle uzasadniony przez skarżącego. W kasacji znajduje się de facto jedynie powtórzenie zarzutu apelacyjnego bez odniesienia do

realiów postępowania odwoławczego, wobec czego Sąd Najwyższy nie mógł dokonać merytorycznej oceny kasacji w tym zakresie.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[J.J.]

[ms]